

Sahi aşı kimlere yapılıyor?

Aşıya erişim herkesin hakkıdır. Aşıya ayrılan bütçe artırılmadı. Aşılamaya hizmetleri toplumda ücretsiz, yaygın ve adil olarak uygulanmalıdır.

sayfa 2

Bizimle iletişim için facebook sayfamıza mesaj atabilirsiniz. Çalışma alanlarında yaşadığınız sorunları iletebilir, görüşlerinizi, önerilerinizi paylaşabilirsiniz. Sesinizi diğer sınıf kardeşlerimize taşıyabilirsiniz. İşçi sınıfı birlik olduğunda güçlüdür. Şimdi birlik olma zamanı!

f: Metal İşçileri Birliği -MiB

METAL İŞÇİLERİ BÜLTENİ

İşçi Bülteni Özel Sayı No:1600* Şubat 2021

Ekonomik kriz ve salgının faturasına karşı

Geleceğimize sahip çıkalım!

Pandeminin derinleştirdiği ekonomik krizle beraber fabrikalar, atölyeler sömürü açısından cehennemden farksız oldu. Çarklar dönsün, sermayenin kârı katlansın diye milyonlarca işçi ve emekçi sefalet ücretine, ağır çalışma koşullarına mahkûm ediliyor. Üstelik hayatlarımız pahasına!

Asgari ücrete yapılan üç kuruşluk zam, daha ay bitmeden iğneden ipliğe her şeye gelen fahiş zamlarla kuşa dönmüş durumda. Ücretsiz izin saldırısına maruz kalan 2 milyonu aşkın işçi ve ailesi bu sefalet ücretinden bile mahrum yaşıyor. İşten atılmaları yasak diyorlar, her gün 25/2'den yani Kod 29'dan işçiler kapı önüne konuyor. Böylece tazminat derdinden kurtulan kapitalistler, bir taşla iki kuş vurmuş oluyorlar. Fabrikalarda ise pandemi ile getirilen "yeni çalışma rejimi" yani esnek, güvencesiz çalışmanın kalıcılığı için her gün yeni adımlar atılıyor. Gerçekten sermayeyle aynı gemide miyiz?

İşçi ve emekçiler cephesinde tablo bu iken, sermayedarlar pandemiyle beraber oluşan yeni koşullardan memnun olduklarını her fırsatta dile getiriyorlar. Nasıl memnun olmasınlar ki! Rekor kâr rakamlarıyla büyümeye devam ediyorlar. AKP-MHP iktidarı, devlet bütçesi, yasalar, medya, kolluk güçleri tam bir seferberlik halinde biz işçilere karşı sermayenin büyümesi için çalışıyor. Türkiye'nin en büyük sermaye grubu KOÇ Holding, pandemi koşullarında, fabrikalarında işçilerin sömürsü üzerinden dünya genelinde yeni şirketler satın almakla övünüyor. Patron örgütleri tüm bunlarla yetinmeyip daha fazlasını istiyorlar. 'Ekonomik reform' onlar için hazırlanıyor.

Sermaye medyası, ülkenin esas gündemleri yerine yapay gündemleri ağzına sakız edip algılara oynuyor. Memlekette her şey güllük gülistanlıkmiş gibi, Japonya'da esnafın durumunu haberleştirecek kadar işi aymazlığa vuruyorlar.

İşçilerin, emekçilerin, öğrencilerin en temel demokratik haklarını kullanmaları, tepkilerini dile getirmeleri, taleplerini haykırmaları pandemi

bahanesiyle yasaklanıyor. İktidarı desteklemeyenler terörist ilan ediliyor. Öte yandan AKP-MHP iktidarına hiçbir yasa ve kural tanımamak, pandemide tıkiş tıkiş salonlarda kongre yapmak, en sıradan insani değerleri ayaklar altına almak serbest.

Pandemiye karşı toplum sağlığını gözetemeyenler önlemler almak yerine, laf kalabalığı içinde yalanlar üretmeye zaman ayırıyorlar. Vaka sayısı, hasta sayısı derken sarf ettikleri yalanlarda suçüstü yakalananlar şu sıralar aynı şeyi aşı üzerinden sürdürüyorlar. Bugün geldi, yarın gelecek, şu kadar aşı anlaşması yapıldı vb. her gün bir şey söylüyorlar ama ötesi yok. Yaşanan şu; parası olan, yandaş olan her şeyde ilk sırada. İşçiler için test bulunmaz ama onlar her gün kendilerine test yaparlar. Aşı gündeme gelir, kendileri ve çevreleri öncelikliler arasında aşı olurlar. Ötesi de beklenemez zaten.

Bir şirketin öncelikli hedefi nedir? Emek sömürsünü artırarak kâr etmek. Her şeyi bu amaç için kullanır. Tüm insani ilişkileri bile piyasa koşullarına

uyarlamaya çalışır. Onlar için her şey alınıp satılabilir. Peki Türkiye'yi bir şirket gibi yönetmek isteklerini açıktan söylemediler mi? Milli Eğitim Bakanı özel okul sahibi, Turizm Bakanı turizm şirketi sahibi, Tarım ve Orman Bakanı zincir market yöneticisi, Sağlık Bakanı özel hastane sahibi vb. Tablo bu ve yaşananların özeti durumunda.

Yani onlar o tarafta, biz milyonlarca işçi ve emekçi olarak bu taraftayız. Onlardan bizler için bir şey yapmalarını beklediğimiz sürece yaşadığımız çok yönlü sorunlar katlanarak artacak. Ne yaparsak kendimiz yapacağız, neyi çözeceksek işçi ve emekçiler olarak birlikte çözeceğiz. Sermaye düzenine karşı emeği ve alınterini temsil edenler olarak haklarımıza, geleceğimize sahip çıkmak için birleşmeden, mücadele yolunu seçmeden geri gidişi durduramayacağız. Evde, işte, sokakta yaşadıklarımız ortada, ihtiyaç ortada, taleplerimiz açık. O halde taleplerimiz için, bulunduğumuz her alanda yan yana gelelim, örgütlenelim, kaderimizi ellerimize alarak mücadele edelim.

Pandemi de Koç Holding...

Açık ara önde hep yerini alan, büyüyerek bünyesine yeni markaları katan Koç, pandemiye fırsata çevirenlerin de ipi göğüsleyeni olmaktan geri kalmadı.

sy 2

Sınıf dayanışması...

İşçi sınıfının parçalı, dağınık tablosuna rağmen ortaya çıkan direniş ve eylemler sınıfın daha ileri pratikler sergilemesi açısından önemini korumaktadır.

sy 4

Greif direnişi yol gösteriyor!

Greif direnişi, işçilere dönük saldırıların, hak gasplarının, baskı ve zorbalığın arttığı şu günlerde yolumuzu aydınlatmaya, örnek olmaya devam ediyor.

sy 6

Sahi aşı kime yapılıyor?

MİB'LI BİR İŞÇİ

Toplum sağlığının korunmasına yönelik adımlar atılmalı, nitelikli, faz aşamalarını sonlandırmış, meslek örgütlerinin onay verdiği aşilar üretilmeli veya temin edilmelidir.

COVID-19 aşısı tartışmaları devam ediyor. Aşının üretimi, güvenilirliği, patenti için yarışan devletler, şirketler, kaç doz aşının ülkeye gelip-gelmediği, kimlere öncelik verileceği haberlerini dinlemeye devam ediyoruz. Şeffaf, doğru, güvenilir olmaktan uzak açıklamaları, uygulamaları ile işçi ve emekçilerin gözünden düşen AKP-MHP iktidarı, aşı konusunda da sahtekarlığa başvurmaktan geri durmadı. Herkese aşı yapılacağını açıkladılar, ilk sırayı kendileri ve kendileri gibi patronlara, yandaşlarına verdiler.

Pandemi boyunca sermayenin çıkarları uğruna ne pahasına olursa olsun 'çarklar dönmeli' diyenler, aşidan önce işçi sınıfının sağlığını yok saydılar. Aşı geldikten sonra da aynı uygulamalara devam ediyorlar. Korunmasız çalışmaya mecbur bırakılan işçiler aşılama son sıralara koyuldu. Ölümle burun buruna çalışmaya, yaşamaya mecbur bırakılan işçiler, çaresizce sıranın kendilerine gelmesini beklemeye zorlanıyor. Bunlar yaşanırken, şirketlerin aşı stoklamasına ise göz yumuluyor. Pandeminin yaygınlığını fırsata çevirmelerine izin veriyorlar.

İşçi sınıfı için ücretsiz, nitelikli aşı temin etmekte cimrilik yapanlar, kendi siyasi kadrolarına, bakanlara, rektörlere, saraydakilere aşı temin etmekte, torpil yapmakta bonkör davranıyorlar. Hatırlayalım, sağlıkçıların dahi test yaptırmakta zorlandığı günlerde, patronlar, AKP üyeleri her gün test oluyordu. Bu ayrımcılığın, kayırmacılığın hesabını sorduğunda da 'parayı veren düdüğü çalar' diyorlar.

Peki, o parayı kendi ceplerinden mi veriyorlar, yoksa işçi sınıfının sırtından kazandıkları milyarlar, vergilerle mi veriyorlar?

Aşıya erişim herkesin hakkıdır. Aşıya ayrılan bütçe artırılmıdır. Aşılama hizmetleri toplumda ücretsiz, yaygın ve adil olarak uygulanmalıdır. Toplum sağlığının korunmasına yönelik adımlar atılmalı, nitelikli, faz aşamalarını sonlandırmış, meslek örgütlerinin onay verdiği aşilar üretilmeli veya temin edilmelidir. Ücretsiz, nitelikli aşı hakkına sahip olmanın yolu da işçi sınıfının mücadelesinden geçiyor. Aksi takdirde, mutasyon riskiyle birlikte işçi ve emekçileri yeni pandemilerin karşılaşması şaşırtıcı olmayacaktır.

Tofaş işçisi diyor ki;

2020 yılı savaşlar, doğal afetler ve tabii ki dünyayı etkileyen virüs salgını ile geçti. Bunlardan en çok etkilenen işçi sınıfı, köylüler, yoksullar, emekçiler oldu. Zenginler bir şekilde zenginliklerine zenginlik kattı. Bunlar kötü kaderden çok, kapitalizmin aç gözlülüğünün, insan hayatına değer vermemesinin nedeni. Mesela deprem, yıkılan binalar, seller vb. şeyler doğal afet değil. Tam aksine doğanın bir intikamı olarak görülmesi. Kâr amacı için katledilen doğa, kâr amacı için sağlam yapılmayan binalar ve bunu denetlemeyen göz yuman bir sistem.

İşte bu kapitalizmin gerçeği. Salgınla beraber, ekonomik krizler, patronlara vergi affı, sınırsız teşvikler. İşçiye emekçilere ücretsiz izinler, esnek, kısa çalışma ve bunların getirdiği hayat pahalılığı, vergi üstüne vergiler. 2020 yılını kabus gibi sonlandırdı. 2021 yılının barış, huzur, sağlık, adalet getirmesi bizlerin emekçilerin elinde. Kapitalizmin aç gözlülüğüne karşı tek kurtuluş, emekçi halkların bu dünyada örgütlü bir biçimde beraberlik içinde olması ve önümüzde duran bütün duvarları yıkıp geçmek, tek kurtuluş yoldur...

FORD işçisi diyor ki;

Ford Otosan'da özel hayat ihlal ediliyor. Fabrika bizlere telefonlarımıza yüklememiz için bir mesajlaşma programı yolladı. Ama program istediğinde mesaj, kamera, resimler, mikrofon ve internet gezintilerimizi izleyebiliyor. Bu bildiğin işçileri kelepçelemektir, izlemektir. Neden yaptıklarını biliyoruz ve korkmuyoruz. Biz buradayız Metal Fırtına'dan korktuğunuzu çok iyi biliyoruz. Korkularınızı büyüteceğiz.

Fabrikaya gireli 2 sene olmadı. Ama Metal Fırtına ruhunu fazlasıyla hissettim. En son sözleşmeli arkadaşlarımıza yapılan tehdit ve baskıları kınıyorum. Ayrıca fabrikada bir söylenti dolaşıyor. Ford'un yurtdışında fabrikalarını kapatmaya başladığı ve zorlandığı yönünde. Türkiye ve Romanya fabrikaları sayesinde ayakta durduğu ve bu durumun maaş ödemelerine yansdığı konuşuluyor.

Ama elbette yaklaşan sözleşmeye hazırlık bunlar. Yoksa Koç'un ettiği karları kimse etmedi. Biz bunlara aldırmadan, işyeri komitelerinde örgütlenerek sözleşmeye, şimdiden kendi hazırlığımızı yapalım.

Pandemi de Koç Holding: Daha çok sömürü ve kâr!

Pandemi ve kriz halinde sermayenin gerçek anlamıyla zora girmemesi, karından biraz feragat etmesi ile böylesi bir dönemi kurtarmasının önemli bir yanını "koru duyulmayan" çalışma yaşamının yeni normalleri. Türkiye'nin koç başı sermaye grubu Koç Holding böylesi zorlu bir dönemi karını artırarak kapattı. Koç sermayesi bünyesindeki Tüpraş, Ford, Tofaş, Arçelik, Yapı Kredi vb. karları, yıllık kazançları, ihracat oranları ile Türkiye'nin ilklerindenler.

Pandemi sağlık alanında bir sorun iken sermayenin ekonomisini düzeltmek, devlet eliyle yasaları düzenlemek ve önlem adı altında çalışma yaşamında yapılan değişiklikleri kalıcı hale çevirmek adına patronlara şans kapısı oldu.

Koç Holding salgın döneminde başladıkları uzaktan çalışma biçiminin süreceğini duyurdu. Koç Holding bünyesinde 35 bin ofis çalışanını etkileyen bu değişim esnek çalışmanın kalıcılığının ilanı. "Değişmekten korkmuyoruz" denilerek dönemin ihtiyaçlarına yanıt vermek gibi yansıtılan ile asıl hedef çalışanları uzun saatler çalıştırmak ve birçok masraf kaleminden kar etmek.

Pandemi sürecinde olumlu sonuçlar elde ettiklerini Koç sermayesi şöyle ifade ediyor: "Tüm dünyayı ve ülkemizi ekonomik anlamda zorlayan bu sürecin menfi ekonomik etkilerini ihtiyatlı politikalarımız sayesinde azaltabildik. Topluluk şirketlerimiz, salgının etkilerini sınırlandırmak amacıyla hızlı bir şekilde gerekli önlemleri hayata geçirdi. Pandeminin ilk günlerinde aldığımız karar doğrultusunda, çalışma arkadaşlarımızın istihdam ve gelir kaybına uğramamasını sağladık. Yeni çalışma modellerine hızlıca adapte olduğumuz bu süreçten öğrendiklerimiz de oldu. Pandemi sonrasında da Koç Topluluğu'nda en az haftada bir gün uzaktan çalışmayı kalıcı hale getirdik."

Pandemi döneminde teşvikleri alan, vergi borcu sildiren büyük sermayedarların fonları yağmalamasının, uzun yıllardır hayata geçirmeye çalıştıkları esnek ve güvencesiz çalışma hallerinin kolayından hayata geçirilmesi çalışanların düşünülmesi değil ele gelen fırsatı kaçırmama halidir. Açık ara önde hep yerini alan, büyüyerek bünyesine yeni markaları katan Koç, pandemiyi fırsata çevirenlerin de ipi göğüsleyeni olmaktan geri kalmadı.

KOD-29 kaldırılsın!

MİB'Li BİR İŞÇİ

Fakat bu koda daha doğrusu patronlara sınırsız şekilde tazminatsız işten atma hakkı tanıyan 25/2 maddesini göz ardı etmemeli, Kod-29 ile birlikte kaldırılmasını dile getirmeliyiz.

Patron ile işçi arasındaki iş sözleşmesi, patron tarafından veya işçi tarafından sonlandırılabilir. İşten çıkış işlemlerinin yapıldığı süreçte patronlar, iş akdinin ne şekilde sona erdiğini işten ayrılış bildirdesinde ve aylık prim hizmet belgesi ile belirtmek zorundadır. İşten çıkış kodları, iş akdinin nasıl sonlandırıldığını belirten kodlardır.

İşten çıkış kodları işçi açısından çok önemlidir. İşten çıkış kodları, kıdem tazminatı, ihbar tazminatı, işsizlik parası gibi konuların belirleyicisi durumundadır. Bu kodların yanlış ve yanıltıcı girilmesi normal koşullarda işçilerin hak kayıplarına neden olmaktadır.

Bu işten çıkış kodları pandemi sürecinde ayrı önem arz ediyor. Zira bu kodların en çok kullanılan ve pandemi sürecinde yalnızca kullanılmasına izin verileni Kod-29'dur! Kod-29 "İşveren tarafından işçinin ahlak ve iyi niyet kurallarına aykırı davranışı nedeni ile fesih" yani tazminatsız çıkış demek oluyor.

Kod-29 dışındaki tüm SGK bildirim kodları gayet açık denecek içeriklere sahiplerdir. Örneğin; askerlik, doğum, sağlık, statü değişikliği, işyeri kapanması vb. gibi. Ancak en çok kullanılan işten çıkarılma bildirim kodu olan Kod-29, tanımından da anlaşılacağı gibi esnek ve belirsiz içeriğe sahiptir. Nedeni ise dayandığı İş Kanunu maddesinden gelmektedir. Her işten çıkış kodunun İş Kanunu'nda karşılık geldiği maddeler

vardır. Kod-29'un karşılık geldiği madde ise 25/2'dir. Patronlar İş Kanunu'nun bu maddesine dayandığı işten atmaları Kod-29 şeklinde bildirim yapıyor.

İşten çıkış kodlarının patronların inisiyatifinde bildiriliyor olması ve Bakanlık ile SGK tarafından hiçbir denetime tabi tutulmaması patronların bu konuda çıkarlarına göre davranmalarının önünü açıyor. İşçiler mahkemelere başvurarak bu hukuksuzluğu tescillemesine rağmen sadece üç-beş maaşlık cüzi cezalarla bu işten sıyrılıyorlar. Başka bir yaptırım ise uygulanmıyor.

İşçiler genellikle SGK bildirimleri ile karşılaştıklarından, 25/2 maddesinden daha çok Kod-29 hatırlarında kalır. Hatta büyük oranda bu kod suçlanır. Kod-29 elbette bu kurulan işçi düşmanı düzende bir manaya, suça sahiptir. Ancak onun suçu başkadır. Kod-29 patronlar arasında işçinin fişlenmesi yani kara listeye alınmasının yasal düzen üzerinden yapılmasıdır. Ama Kod-29'a yasal dayanak hazırlayan zemin İş Kanunu'nun 25/2 maddesinde yatmaktadır.

Kod-29 kaldırılmalı, işçilerin fişlenmesi ve sindirilmesine son verilmelidir. Bu talebi en gür şekilde seslendirmeliyiz. Fakat bu koda daha doğrusu patronlara sınırsız şekilde tazminatsız işten atma hakkı tanıyan 25/2 maddesini göz ardı etmemeli, Kod-29 ile birlikte kaldırılmasını dile getirmeliyiz.

MESS Safe modern köleliktir!

"Salgın önlemi" adı altında duyurulan MESS Safe uygulamasının hayata geçtiğine dair haberler yansımaktadır. MESS'in koçbaşı Koç sermayesinin fabrikalarında hayata geçen MESS Safe uygulaması kabul edilemez.

İşçi sınıfını prangaya vurmaya isteyen MESS'in sahte oyunu bozulmalıdır. Metal işçisinin sağlığını zerre kadar düşünmeyen MESS'in yeni hamlesi ile metal işçisinin boynundaki zincir daha da kalınlaşacak, sömürü daha da katmerlenecektir.

Modern kölelik rejimini inşa çabalarından biri olan MESS Safe uygulamasından derhal vazgeçilmelidir. Pandemiye karşı gerçek önlemlerin alınması sağlanmalıdır. MESS Safe uygulamasını reddedelim, metal işçisinin onurunun ayaklar altına alınamayacağını gösterelim.

İlk raunt bitti, sıra MESS Grup TİS'lerde!

Metal Fırtına sonrası EMİS'i kuran metal patronları, yakın zamanda MESS ile tekrar birleşmiş ve EMİS üyesi işyerlerindeki toplu sözleşmeler tekrar MESS ile görüşülmeye başlanmıştı. Schneider Enerji, Grid Solutions Enerji, Schneider Elektrik, ABB Power Grids ve Aritaş Kriyojenik fabrikalarından yaklaşık 2 bin işçiyi kapsayan MESS toplu iş sözleşmesi Şubat ayının başında imzalandı.

Arabalucu sürecinin sonlanmasının ardından grev aşamasına geçilecekken MESS'ten gelen davetle masaya oturan Birleşik Metal-İş 2-3 Şubat'taki görüşmelerin ardından imzayı attı. Sendika tarafından yapılan bilgilendirmeye göre ücretlerde ilk 6 ay için 813 ile 1080 lira arasında değişen tutarlarda zam yapıldı. Sosyal haklarda da ilk yıl için yüzde 26 oranında artış yapıldı. Erzak, ikramiye vb. haklarda yapılan iyileştirmelerin yanısıra Tamamlayıcı Sağlık Sigortası da eş ve çocuklar da dahil edilerek sözleşmeye kondu.

Sözleşme süreçleri bir takım ekonomik iyileştirmelerin yanında ve ötesinde sorunlarımıza karşı duyarlılığımızın arttığı, birlik olma ihtiyacı hissettiğimiz süreçlerdir. Özellikle grup sözleşmeleri bu birlik ruhunu fabrikamızın sınırlarının dışına

taşıyarak farklı fabrikalardan kardeşlerimizle tek ses, tek yumruk olabilme olanağı yakaladığımız süreçler olarak işler. Sözleşme süreçlerindeki asıl kazanım da burada aldığımız mesafedir. Zira alınan ücret zamları erir, patronlar sözleşmenin hemen ardından kaşıkla verdiği keçe ile almanın yollarını arar. Hele de enflasyonun çift haneli rakamlarda seyrettiği Türkiye'de aldığımız zamlar cebimize girmeden kuş olur.

Ancak bu süreçten inisiyatif sahibi güçlü birlikler yaratmış olarak çıkabilirsek kazanımlarımız kalıcı olur ve daha ilerisini de hedefleyebiliriz. Fakat 2020-2022 MESS sözleşmesi bir grup toplu sözleşmesi olduğu halde her fabrika için ayrı taslaklar hazırlandı, ayrı süreçler olarak işletildi. Bu şekilde bölünüp parçalandık, gücümüz zayıflatıldı. Üstelik EMİS, hem MESS'le birleşip kendi cephesinden güçlenirken hem de Birleşik Metal bu sözleşmenin imzalanmasında

MESS kodamanlarına teşekkürlerini sunarken!

Sözleşme süreci de bu atmosferde sessiz sedasız tamamlandı... Sözleşme süreci geride kaldı ancak sermaye düzeniyle kavga devam ediyor. Yeni yılda da sermaye ve devleti pandemiyin derinleştirdiği krizin faturasını bizlere yıkmak için hazırlıklarını sürdürüyor. Şimdi önümüzdeki dönem için safları sıklaştırma zamanı! Şimdi yıldıza kapılmadan işyeri komitelerinde birleşme, hakkımız olanı teşekkürle değil, söke söke alma zamanı!

SML direnişçileri; 'Sendika düşmanlığına karşı direniyoruz!'

SEÇİL: Bizler haksız, hukuksuz bir şekilde 28 Ocak günü "işlerin olmaması" bahanesiyle 22 arkadaşımız ile birlikte işten çıkartıldık. Asıl mesele siparişlerin azlığı değil sendika üyesi olmamız ve anayasal hakkımızı kullanmamızdır. İşlerin yokluğunu bahane eden yönetim içeriye bir sürü taşeron işçi aldı. Taşeron çalıştırmanın tek amacı sendikal faaliyetimizi engellemektir. Bizi çıkarmalarının sebebi işçiler hak aramasın ve verilen ücretleri kabul etsin. Biz bunlara karşı geldik ve fabrikada yaşanan haksızlıklara boyun eğmediğimiz için çıkartıldık.

Gece gündüz demeden çalıştık. O da yetmedi 12 saat çalıştırıldık. Ve şimdi de hiçbir gerekçe gösterilmeden işten

çıkartıldık. Bizler işten çıkartılmayı kabul etmedik. Bunun için fabrika önüne sendikamız DEV TEKSTİL ile çadır kurarak direnişe başladık. Direnişimiz sadece kendi mücadelemiz için değildir, işçi ve emekçilere dönük keyfi uygulamaların ve işten atmaların önüne geçmek içindir. Özellikle SML fabrikasında mobbing, düşük ücret, taşeronlaşma ve sendika düşmanlığına karşı 3 kadın arkadaş olarak direnişe geçtik. Direnişimiz, bizleri yoklukla, açıklıkla terbiye edemeyeceklerini anlatmak içindir. Ancak birlik olursak bu saldırıları geri püskürtebiliriz. Mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz. Haklıyız ve kazanacağız. Direne direne kazanacağız!

NAZAN: SML şirketi işlerin azlığını bahane gösterdi fakat aynı zamanda 17 taşeron işçi almışlardı. Madem işler azdı neden taşeron işçi alındı. Aslında öncesinde her şeyin planını yapmışlar. Sendika üyesi olan tüm arkadaşlarımızı işten çıkarmak amaçlarıydı. Bizi, taşeron işçilere işleri öğrettikten sonra işten çıkardılar. Ve çıkan bütün arkadaşlar sendikalı. Çıkışı kabul etmeyen biz DEV TEKSTİL üyelerini ise "o zaman madde 25/2'den yani Kod 29'dan atarız" diyerek şantaj yaptılar.

Bu haksızlığa hukuksuzluğa ne demeli? Pandemi döneminde bizi ekmeğimize kattılar. Fabrikaya sendika girmesin diye onca kişiyi ekmeğinden ettiler.

Ve çoğu çalışan arkadaşımız ekmeğinden olmamak için üyelik yapamıyor, yapanlar ise istifa etmek zorunda bırakılıyor. Bizler üç vardiya çalıştık çok emek sarf ettik ama emeğimizin karşılığı hiç bir gerekçe söylemeden güvenliklerin zoruyla arkadaşlarımızla vedalaşmamıza bile müsaade etmeden kapı dışına atılmak oldu. Şimdi işten çıkarılmayı kabul etmeyerek fabrika önünde direniyoruz. Eğer bu mücadeleyi kazanırsak sendikaya üye olmak isteyip olamayan arkadaşlarımız cesaret bulacak ve şirket de keyfi olarak kimseyi işten çıkaramayacak. Herkesin bu direnişimize destek olmasını bekliyoruz.

DERYA: Bilindiği gibi SML Etiket fabrikası yönetimi bizleri, haksız ve hukuksuz bir şekilde işlerin olmamasını bahane göstererek biz sendika üyesi işçileri işten çıkarttı. Korkuları sendikanın fabrikaya girmesinden dolayı, bu yüzden sendikalı işçileri çıkarttılar. Sendikalı olmak anayasal haktır. Hiçbir patron, işçileri sendikaya üye olduğundan kaynaklı çıkartamaz. Ama ne yazık ki patronlar bu hakkı tanımıyor. Bizler yapılan haksızlığa ve sendika düşmanlığına karşı direnişe geçtik. Bu direniş sadece bizim direnişimiz değildir tüm işçi ve emekçilerin direnişidir. Bizler zaferi kazanana kadar mücadele etmeye devam edeceğiz. Bu onurlu mücadele de bizlere desteğini esirgemeyen herkese teşekkür ederiz.

PTT direnişi tüm taşeron işçilerin direnişidir!

Merhaba, ben Burhan Tan. 12 yıldır PTT'de taşeron olarak çalışıyorum. Aralık ayının başında hiçbir gerekçe gösterilmeden, yazılı bir tutanak olmadan iş akdim feshedildi. Onlar söylemese de gerekçeyi bizler biliyoruz. Bizler sendika yöneticisi olduğumuz için işten atıldık. Bundan 1,5 yıl önce iletişim iş kolunda sendikamız

PTT Sen'i kurduk. PTT'de tam 14 bin taşeron işçi var. Taşeron PTT işçilerinin sesi olmak istedik. İki bölgede de yetki kazanmamıza rağmen PTT ve diğer sarı sendikalar bize karşı birleştiler. Önce İzmir'deki arkadaşlarımızın sözleşmeleri yenilenmeyerek işten çıkartıldılar. Akabinde de İstanbul'da sendika yönetiminde bulunan 4 kişiyi ücretsiz izne, 4 kişiyi de 25/2'den işten çıkardılar. Bizler de 9 Aralık'tan beri İzmir ve İstanbul'da eş zamanlı eyleme geçtik. Çünkü PTT anayasayı ihlal ediyor. İstanbul ve İzmir'de 38 gün boyunca eylemimizi sürdürdükten sonra Ankara'daki Genel Müdürlük önüne taşдық direnişimizi. Orada da 4 gün boyunca sesimizi yükselttik. Ankara'da son gün yapmak istediğimiz açıklamada gözaltına alındık. Şimdi İstanbul ve İzmir'de eylemlerimizi sürdürüyoruz.

Buradan 14 bin PTT taşeron işçisi kardeşime sesleniyorum: bu direniş hepimiz için, sizlerin de hakkınızı savunuyoruz. Eylemlerimizi sonuna kadar sürdüreceğiz. Dayanışmayı yükseltelim, işçiler dayanışma ile kazanır.....**Direnişçi PTT işçisi**

Ekmekçiöğlü direnişçisi; Milyon dolarlık yatlar, katlar bizim emeğimizle alınıyor!

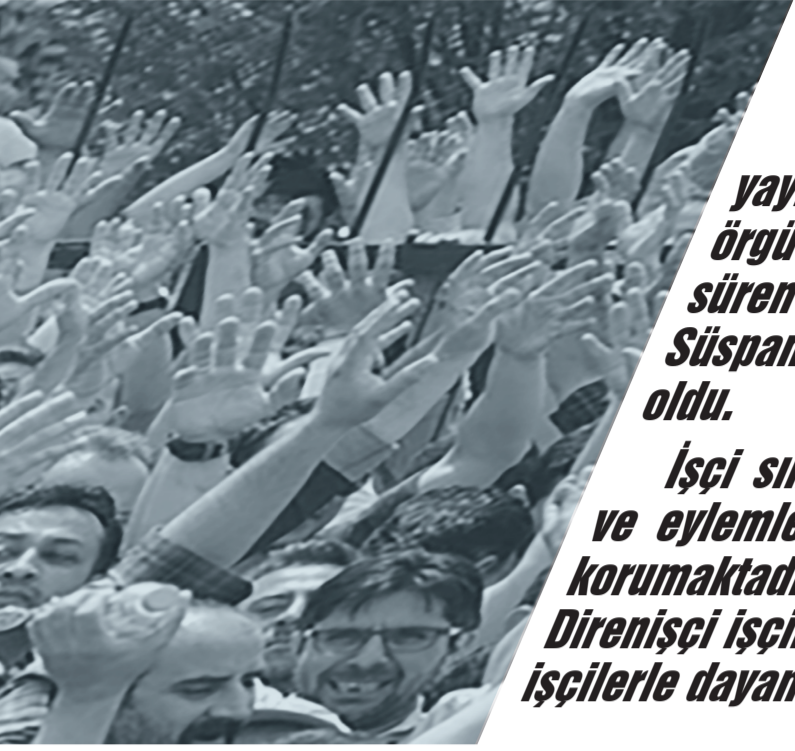
Başta şunu belirtmek gerekir, anayasanın 51. Maddesinde belirtildiği üzere örgütlenmek yasal bir hak ve örgütlenmek için herhangi bir sorun da olması gerekmiyor. Hakkımızı kullanmak için iyi ya da kötü bir şey olması gerekmiyor. Ama bizim Ekmekçiöğülleri'nde sağlıksız iş koşulları, adil olmayan bir maaş sistemi ve işçilere insanca davranılmayan bir hiyerarşi vardı. Bunlar sendikalı olmamızda en önemli etkenlerdi. Örgütlenmemize saldırı olunca biz de direnişe geçtik. İki ayı aşkındır haklı mücadelemize devam ediyoruz ve sonuna kadar da devam edeceğiz. Çünkü isteklerimiz kabul olmadı, Rüstem Ekmekçi toplu sözleşmeye yanaşmadı. Ekmekçi için mesele para mevzusu da değil. Mesele tamamen güçtü. Ve biz de burada gücümüzü gösteriyoruz.

Direniş süreci zor ilerliyor, hem pandemi koşulları var hem de kış koşulları var. Şu an maaş da alamıyoruz. 25/2'den çıktığımız için ne patron tazminat ödedi ne de devlet herhangi bir ödeme yapıyor. Ama

buna rağmen desteklerle direnmeye devam ediyoruz. Demokratik kitle örgütleri olsun, partiler olsun ellerinden geleni yapıyorlar. Sonuna kadar bu mücadeleyi devam ettireceğiz. Şartlar izin verdiği sürece bu konuda kararlıyız.

Bu zaten sadece bizim mücadelemiz değil, tüm işçi sınıfının mücadelesi. Onun için biz çoktan kazandık gözü ile bakıyoruz. Patronlara, sermayeye bir korku verdik. "dünya onların etrafında dönmüyor" dedik. Buradan tüm işçilere haklarını yedirmemeleri gerektiğini söylüyorum. Türkiye'de insanlar haklarını bilmiyor, anayasal haklarını korumalıdır. Sus-pus olunuyor, işten çıkarım korkusu yaşanıyor. Korku arttıkça da patron zulmediyor. Bence onlar bize muhtaçlar. Biz olmadan onlar bir hiç.

Onların milyon dolarlık yatları katları bizim emeklerimiz sayesinde alınıyor. O yüzden kimse haksızlığa boyun eğmesin, herkes mücadele etsin ve sermayenin karşısında sağlam dursun diyorum.

Sınıf dayanışmasını güçlendirelim!

Pandemi ve krizin faturasını ödemeyi reddeden işçilerin direnişleri yayılıyor. Ücretsiz izin, 25/2 maddesi (KOD 29) vb. saldırılara karşı örgütlenen, direnişe geçen işçilerin sayısı artıyor. Ülkenin dört bir yanında süren direnişlerden; Sinbo, SML Etiket, Ekmekçioğulları Metal, Baldur Süspansiyon, PTT, Migros Depo, maden işçilerinin direnişleri öne çıkanlar oldu.

İşçi sınıfının parçalı, dağınık tablosuna rağmen ortaya çıkan direniş ve eylemler sınıfın daha ileri pratikler sergilemesi açısından önemini korumaktadır. Direnişçi işçilerin talepleri, işçi sınıfının talepleridir. Direnişçi işçilerin kazanması, işçi sınıfının kazanması demektir. Direnişçi işçilerle dayanışmayı büyütelim.

Baldur grevi kazanırsa, tüm işçiler kazanır!

2020 Temmuz ayında Baldur fabrikasında üyeliklerimizi tamamlayarak toplu sözleşme yapmaya hak kazandık. Ancak Baldur sermayedarı tam bir sendika düşmanlığı ile hareket etti. Aralık ayında grev aşamasına geçtik. Ancak patron hem süreci uzatmak hem de "grevi kırarım" ümidiyle grev oylamasına gitti. 15 Aralık'ta yapılan grev oylamasında büyük çoğunluk olarak greve evet dedik. Patron bu irademizi görmezden geldi. Biz de buna karşılık 25 Aralık sabahı greve çıktık. Patron bu aşamada grev kırıcıları da kullanmak istedi. Diğer taraftan grevimizin ilk günü gözaltına alınan arkadaşlarımız da oldu. Ancak bunlar bizleri yıldırmadı.

Bizler günlerdir fabrika önünde grevdeyiz. Ancak Baldur yönetimi, tüm taleplerimize kulaklarını kapamış durumda. Şu anda patron tarafından maaşlarımız da dahil olmak üzere hiçbir hakkımız yatırılmıyor. Bizler bileğimizin gücüyle yaşamını sürdüren insanlarız. Ama hakkımızı aradığımız için mağdur ediliyor. Temennimiz önümüzdeki kısa süreç içinde sözleşmemizi imzalamak. Biz yalnızca hakkımız olanı istiyoruz.

Yurtdışından Musa gibi "iyi şeyler yapacağız" diye gelip Firavun gibi işçi sınıfını bitiren patron sınıfına sesleniyoruz; işçinin hakkını verin.

Biz onlarca gündür direniyoruz. Direne direne kazanacağız. Baldur grevi kazanırsa bütün işçilerin kazanacağını biliyoruz.

Sinbo direnişçisi Dilbent Türker; Kod:29'un kaldırılması için direniyoruz!

25/2 maddesinin kaldırılması için direniyorum. 25/2 yani kod 29 özellikle pandemi sürecinde kötü koşulları dile getiren ya da sendikalaşan işçilere yönelik alçakça kullanılan bir madde haline geldi.

Pandemiden önce de tartışılan kod 29, pandemide işçilere bir tehdit unsuru oldu. Bu kadar rahatça ve denetimsiz kullanılan 25/2 işçilere açlık ve işsizlik sopası olarak gösteriliyor.

Sendikalaştığımız için önce ücretsiz izine gönderilmiştik. TOMİS sendikamızla 31 gün direnip bunu Sinbo fabrikasında yasaklatmıştık.

Şimdi Kod 29'u kullanarak Sinbo işçilerine gözdağı vermek istiyorlar. Bizler de Kod 29'un kaldırılması için mücadele edeceğiz ve kazanacağız!

Sinbo'da direniş tekrar başladı!

SİNBO'DA ÜCRETSİZ İZİN PÜSKÜRTÜLMÜŞTÜ, ŞİMDİ DE 25/2 (KOD 29) DEVREDE!

Her dönem krizi fırsata çeviren sermaye devleti pandemi koşullarını da fırsata çeviriyor. Uzun zamandır fabrikalar koronavirüsün merkez üssü olmuş iken önlem alınmak bir yana işçilerin yaşamları daha da ağırlaştırılıyor. Sinbo bunun en gözle görünür örneklerinden. Pandemi için önlem almayan Sinbo yönetimi buna ses çıkaran işçilere de ücretsiz izin sopasını kullanmıştı. TOMİS üyesi işçiler bu saldırıya karşı direnişe geçti ve kazandı. Sinbo yönetimi, direnişin 31. gününde kazanımla sonuçlanmasına yalnızca bir ay tahammül edebildi.

TOMİS üyesi Dilbent Türker, ahlaksızca bir yöntemle yalancı şahit, iftira ve yalanlarla işten atıldı. Madde 25/2 (kod 29) ile işten atılan Dilbent, 25 Ocak'ta yeniden direnişe başladı. "Ücretsiz izni püskürttük, madde 25/2'yi de püskürteceğiz" şiarıyla başlayan direnişe tüm işçi ve emekçilerin destek vermesi gerekiyor. Neden mi? Size 2 temel neden;

- Tıpkı ücretsiz izinde olduğu gibi madde 25/2'de de özellikle sendikalaşan ve çalışma koşullarının düzeltilmesi için mücadele eden işçiler hedef haline geliyor.

- İşçiler "ahlak ve iyi niyet kurallarına aykırı davrandı" gerekçesiyle işten atılıyor ama her türlü ahlaksızlığı

yapan emek hırsızları patronlar cezalandırılmıyor!

Bu iki temel nedenin ortadan kaldırılması için Sinbo direnişi ayrıca desteklenmelidir! Ücretsiz izin saldırısına dair de Sinbo direnişi hâlâ yol gösteriyor. Ücretsiz izin bir fabrikada kaldırıldı ama hâlâ milyonlarca işçi bu saldırıyla karşı karşıya. Yapılması gereken TOMİS üyesi Sinbo Direnişçilerinin yolundan yürümektir!

Söz-yetki-karar mekanizmasında işçilerin bulunduğu Sinbo Direnişi hem bu yönüyle ve hem de fiili-meşru mücadele hattıyla öne çıkıyor. Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası devrimci sınıf sendikacılığı ilkelerine bağlı olarak hareket ediyor. Koskoca konfederasyonlarda "ücretsiz izin patronun yasal hakkı, biz bir şey yapamayız" diyen sendika bürokratları bulunuyorken, TOMİS tam da bu ilkesine dayanarak mücadele etti ve kazandı. Günümüz yasalarını yazanlar patronlar ve onların temsilcileridir. İşçiler lehine bir yasa çıkıyorsa eğer bu da sınıfın verdiği mücadele sayesinde mümkün oluyor. Bu nedenle kazanıma giden yol devrimci sınıf sendikacılığından, fiili-meşru mücadeleden geçiyor...

Ücretsiz izni püskürtmüşlerdi, madde 25/2'yi de püskürtebilmeleri için Sinbo Direnişi'ne omuz verelim.

İstanbul'dan bir MİB'li

HT Solar'da yaşananlara dair...

Metal İşçileri Birliği

Tuzla'da bulunan ve Birleşik Metal-İş Gebze 1 Nolu Şube'nin yetkili olduğu HT Solar fabrikasında işçiler Aralık ayının ortasından beri fabrika yönetiminin sendikayı muhatap almayan tavrına ve işçilerin yaşadığı sorunlara karşı kayıtsız tutumuna karşı fabrika içinde alkışlı-ıslıklı eylemler düzenledi ve 15 dakikalık üretim durdurma eylemleri gerçekleştirdi. Ancak HT Solar sermayedarı pervasız tutumunu sürdürdü, otomasyon hazırlığı için hat sayısı düşürülürken üretim baskısı ve mobbing ile üretim sayıları yükseltilmeye çalışıldı. Keyfi tutanaklar artarken beş işçi çeşitli bahanelerle disipline sevk edildi, patron temsilcileri üçünün işten çıkarılması konusunda diretti. Nihayetinde işçilerden ikisi 25/2 maddesi gerekçe gösterilerek tazminatsız bir şekilde işten atıldı, bir işçiye ise para cezası verildi.

Ne yapıldı ne yapılmadı?

İşçiler hiçbir şekilde söz, yetki, karar süreçlerine dahil edilmediler. İşyeri komitesi bir kez dahi olsun toplanmadı. Komite üyelerinin eylemlerin yetersizliği eleştirisine cevap olarak tüzük öne sürülerek "komiteler karar değil, danışma organlarıdır" yanıtı verildi. 15 dakikalık iş durdurma eylemlerinde işçiler 2 gruba ayrılarak sırayla iş durdurma yapıldı. Üretim sayılarına hiçbir etkisi olmayan iş durdurma eylemleri patrona geri adım atması sonucu doğurması beklenemezdi zaten. Temsilcileri eylemlerin niye 2 gruba ayrıldığı sorulduğunda ise verilen "vardiyanın tamamına yetiştiriyoruz, işçileri iki gruba ayırarak eylemi daha iyi yönetiyoruz" cevabı yoruma mahal vermemektedir.

Sonuçta 2 işçi işten çıkartıldı, bir diğer işçi de para cezası aldı. Denebilir ki atılan 2 işçinin tazminatları arabulucu sürecinde alınacak ve işçiler de bunu kabul etti. İşten atmaların yasak olduğu şu dönemde işten

atmanın yolunu bulan HT Solar yönetimini bize karşı kimse savunmasın. "Örgütlü", sendikalı bir fabrikada patronun ölümü gösterip sıtmaya razı etmesini kimse bize savunmasın, hele ki işçilerde bunu kabul etti diye. Sonrasında yeni saldırılar gündeme geldi ve HT Solar'da kısa çalışma başlatıldı.

"İşgal, Grev, Direniş!" şiarı sadece dillerde...

HT Solar'da yaşanan bu gelişmelerde işçi inisiyatifinin ve demokrasinin açığa çıkarılmamasının ve taban örgütlenmesindeki zayıflığın büyük payı olduğu ortada. Zira patron topyekûn saldırırken işçilerin edilgen bırakılması, işyeri komitesinin adının dahi anılmaması, sürecin yalnızca temsilciler eliyle yürütülmesi bu gerçeği ortaya koyuyor. Fabrikaya sendika işgalle girdi diye övünmek, bugün hiçbir şey yapılmamasını gizleyen güzel bir lafa dönüşmüş durumda. Söylemde komitelerin öneminden bahseden, "işgal, grev, direniş" şiarını dilinden düşürmeyen, işçi demokrasinden bahsetmeyi pek sevenler, HT Solar'da komitenin işlemez hale getirilişini, işçilerin söz-yetki-karar mekanizmalarına dahil edilmeyişini dert etmiyor, tersine bu anti-demokratik işleyişin uygulayıcısı oluyorlar.

HT Solar işçisi ne yapmalı?

HT Solar işçisi bu süreçten dersler çıkarmalı. İnisiyatifi eline almalı, söz-yetki-karar hakkına sahip çıkmalıdır. Artan baskı ve mobbinge taviz vermemeli, birlik ruhunu kuşanarak karşı koymalıdır. Olası işten çıkarmalara karşı "arkadaşım yoksa üretim de yok!" demeli, tek bir arkadaşının dahi işten çıkarılmasına izin vermemeli, elini şartele uzatmaktan çekinmemelidir. Fabrikaya sendikayı nasıl soktuğunu hatırlamalı, harekete geçmelidir.

Greif direnişi yol gösteriyor!

Bir Amerikan tekeli olan Greif Çuval Fabrikası'nda işçiler taşeronlaşmaya, hak gasplarına ve sefalet ücretlerine karşı işçi sınıfına izlenmesi gereken yolu gösteren büyük bir mücadeleye imza attılar.

10 Şubat 2014'te, sözleşme görüşmelerinde taleplerinin kabul edilmemesine fabrikayı işgal ederek yanıtladılar. 60 gün süren işgal eylemi boyunca sadece kendileri için değil, taşeron köleliğine mahkum edilen, düşük ücretlerle çalıştırılan milyonlarca işçinin sesi oldular. Greif sermayedarının, taşeron patronlarının, DİSK Tekstil Sendikası ağalarının ve polisin tüm baskı ve saldırılarına karşı, örgütlülüklerinin gücüyle karşı koydular. İşgal, grev, direniş şiarını hafızalarımıza kazıdılar.

Greif direnişi, işçilere dönük saldırıların, hak gasplarının, baskı ve zorbalığın arttığı şu günlerde yolumuzu aydınlatmaya, örnek olmaya devam ediyor.

Boğaziçi'nde neler oluyor!

Boğaziçi Üniversitesi merkezli gençlik eylemleri son günlerde toplumun gündemine oturdu. Yeni yılın ilk haftasında Tayyip Erdoğan'ın Boğaziçi Üniversitesi'ne AKP'li Melih Bulu'yu rektör olarak ataması öğrencilerin tepkisini çekti ve eylemlerin fitilini ateşledi. Öğrenciler demokratik süreçler işletilmeden yapılan bu liyakatsiz atamayı reddetti ve "Melih Bulu istifa!" dedi.

Güdük ve yarım yamalak olan rektörlük seçimleri, 2016'daki darbe girişimi ardından ilan edilen OHAL'le birlikte Erdoğan'ın bir KHK'sıyla tamamen kaldırıldı. Mevcut kararname ile cumhurbaşkanı istediği kişiyi istediği üniversiteye tek gecede atayabiliyor. Adam kayırmacılığın kural olduğu saray rejimi her alanı olduğu gibi akademiye de eş-dost-akraba ile dolduruyor.

Mesele sadece rektör mü? Gençliğin öfkesini açığa çıkaran rektör ataması olsa da yıllardır biriken ve derinleşen sorunlar perdenin arkasındakileri oluşturuyor. Nitekim eylemlerin Boğaziçi Üniversitesi ile sınırlı kalmayıp ülkenin dört bir yanına ulaşması bu gerçeği gösteriyor. Verileri şöyle bir incelediğimizde dahi gençliğin içinde bırakıldığı geleceksizlik çukuru göze çarpıyor. Bizzat TÜİK'in verilerine göre ülkede genç işsizliği yüzde 25; yani her dört gençten biri işsiz. Üniversite mezunu işsiz sayısı ise son 15 yılda 10 kat artarak 1,5 milyona dayandı.

Diğer taraftan eğitimdeki eşitsizlik ve nitelik düşüşü bir başka unsur. Özellikle son 5 yılda eğitimdeki ilerici kadrolar sırf muhalif oldukları için bir bir tasfiye edildiler. Eğitimin içeriği boşaltıldı. Eğitim büyük oranda piyasalaştı, eğitim politikaları bir özel okul sahibine emanet edildi. Pandemi süreci de eğitimdeki fırsat eşitsizliğini çıplak bir şekilde görüldüğü bir süreç oldu. Eğitim-öğretim tarihleri turizm patronları tarafından belirlendi. Fabrikalar üretime devam ederken, oteller açılırken okullar açılmadı, üzerine öğrencilerin internet, bilgisayar vb. ihtiyaçları da karşılanmadı.

Yaşamın her alanında tek adama hayır! Tek adam zihniyeti toplumsal yaşamın her alanına uzanıyor. Ülkede, fabrikada, sendikada bir tezahürünü görmek mümkün. Boğaziçi Üniversitesi'ne istenmeyen rektörü atayan, belediyelerde halkın siyasi iradesini yok sayarak seçilmişleri görevden alan el ile bizlerin grevlerini yasaklayan, sırtımızdaki vergi yükünü arttıran, asgari ücreti sefalet ücreti yapan, işsizlik Fonu'nu sermayeye peşkeş çeken el aynı. Bu el şimdi de yeni bir yasa ile demokratik kitle kurumlarını, sendikaları, dernekleri -hiçbir hukuki süreç işletmeden- faaliyetten alıkoyabilecek ve kayyum atayabilecek. Yani bir gece yarısı Boğaziçi Üniversitesi'ne yapıldığı gibi, Kürt belediyelerinde olduğu gibi sendikalarımıza da kayyumlar atanabilecek.

Bizler bugün nasıl ki fabrikada bir makine parçası gibi görülmeye isyan ediyorsak, sendikalarımızda tek adam olmaya soyunan sendikal bürokrasiye karşı mücadele ediyorsak ülkede de adım adım tesis edilmek istenen tek adam diktasına karşı da ses yükseltmeli ve bugün en meşru hakları için sokağa çıkan ve azgın bir polis şiddeti ve tutuklamalarla karşı karşıya kalan üniversitelilerin yanında olmalıyız.

Ülkede, fabrikada, sendikada tek adama hayır!

Haklarımız ve geleceğimiz için...

8 Mart'ta mücadeleyi büyütelim!

Öyle bir noktadayız ki sessizliğe bürünmeyi sürdürdükçe soframızda açlık derinleşecek, hanemizde şiddet boyutlanacak, ülkede karanlık zifiri hale gelecektir. Patronlar da her adımda onları koruyan ve kollayan devlet de her şeyi kendine fırsata çeviriyorlar. Krizle debelenen sermaye yükü omuzlarımıza atmaya başlamıştı ki pandemi ile yıllardır oturtmaya çalıştıkları çalışma biçimlerini normalleştirmenin adımlarını sıklaştırdı. Her çıkan karar ile her yasa ile sermaye güvenceye alınmaya çalışılıyor. Devletin pandemi önlemlerini açıklıyoruz dediğinde karşımıza kısa çalışma, ücretsiz izin çıkıyor; İşsizlik Fonu'ndan yani biz işçilere kendi cebimizden kendi ücretlerimizi ödettiriyorlar. Telafi çalışma süresi arttırılıyor, esnek çalışma biçimleri kalıcılaştırılmaya çalışılıyor. İşten atma yasak denilerek patronlara kod-29'dan yani madde 25/2'den tazminatsız atmasının önünü açıyor; haklarımız böyle de gasp ediliyor bir de gösterilen işten atılma nedeni ile onurumuz kırılıyor. Patronların vergi borcu siliniyor, teşvikler sunuluyor. Bizler bu tabloda hem iş hem de gelir güvencesinden yoksunlaşıyoruz. Elbette en önce ve en çok etkilenen kadın işçiler oluyor. Pandeminin getirdiği koşullar ve yaşam biçimi şiddeti arttırdı. Kadın

cinayetleri, taciz-tecavüz olayları en vahşi örnekleri ile yaşanıyor. Çalışma yaşamında da taciz ve mobbing kadın işçileri baskılanmanın bir yöntemi olarak kullanılıyor. Hayat pahalılığı, geçim sıkıntısı, uzaktan eğitimin çocuklara ve dolayısıyla evdeki yaşama etkisi, artan ev işi yoğunluğu çifte sömürüye, çifter çifter zorlukları yaşamamıza neden oluyor.

Tüm bu yaşanan ve yaşatılanların karşısında örgütlü olmak ve mücadele etmek çözüm üretebilmemizin yolu, yöntemi. Aksi halde bugünden daha da kötü koşullara sürüklenmemiz kaçınılmaz. 8 Mart yaklaşırken tarihten, deneyiminden güç alarak kadın işçilerin vazgeçemediği neleri başarabileceğini gösterelim. İş ve gelir güvencesinin sağlanması, kadına yönelik her türlü şiddetin son bulması için fabrikalarımızda, sokaklarda, yaşamın her alanında sesimizi yükseltelim. Dünya işçi sınıfı tarihine dokuma işçisi kadınların mücadelesi ile kazınan 8 Mart, bugün hak kazanmak hatta elimizdeki hakları korumak için yürümemiz gereken yolu gösteriyor. "Ancak bu böyle gitmez, sömürü devam etmez" diyorsak; Haklarımızdan, geleceğimizden, özgürlüğümüzden, yaşamaktan vazgeçmeyeceğiz!

Tacize-mobbinge sessiz kalma!

Geçim derdiyle fabrika kapılarına sürüldüğümüzde çifte mesai ve sömürümüz başlar. Çalışma alanlarında karşılaştığımız sorunları sıralarsak daha ilk adımda, iş başvurularında evli mi bekâr mı olduğumuz, bekârsak evlenip evlenmeyeceğimiz, evliysek hamile kalıp kalmayacağımız sorular. Kadın olmaktan doğan hamilelik-süt izni, evlenince tazminat vb. haklarımız verilmek istenmediği için tercih edilmeyiz. Tersinden, düşük ücrete çalıştırma düşüncesiyle özellikle tercih de edilebilmekteyiz. Hatta kimi fabrikalar her koşula razı edeceğini hesaplayıp işe alımda önceliğini orta yaş üstü, boşanmış, tek maaşla ev geçindirmeye çalışan kadınlardan yana kullanmaktadır.

Çalışma ortamında bağırlı çağırılma, hakarete uğrama günlük rutinimiz olmuştur adeta. Bunların yanında kreş, düşük ücret, mobbing, taciz problemleri yaşarız. Birlikte çalıştığımız erkek işçilerin bizi küçük gören ya da bize yönelik taciz noktasına varan yaklaşımlarına maruz kalabilmekteyiz. Çoğunlukla amir, şef gibi üst konumda bulunanlar tarafından mobbing ve taciz gerçekleştirilmektedir. Elinde güç ve yetki bulduranlar her türlü isticarını hak görebilmekte, uygulayabilmektedir. İşten atılma, damgalanma korkusu çoğumuzu tacizi söylemekten alıkoymaktadır. Bu eylemlerde bulunanlar şikayet iletilecek merciyle aynı olunca susmak ya da işten çıkmak arasında kalırız. "Benden bilirler, inanmazlar" deyip daha baştan vazgeçeriz. Tacizin üzerine gitmek bir dayanışma sorunudur. Bir destek arar, olmadığına kanaat getirince yine sessiz kalma yoluna gideriz. Sessiz kalınan her sorun hayatı daha da çekilmez kılar. Sustukça, özelinde bizleri ezen, baskı altına almaya çalışan, şiddet gösterip ayrımcılık uygulayanlar daha da cesaretlenir.

"Yuvayı dişi kuş yapar" atasözü, aileye bırakılan bu

işlerin kadınların sırtına yüklendiğini, doğuştan ücretsiz ev işçisi kılındığının özetidir. Ev içi hizmetler çalışma hayatına girmemizde bir engel teşkil etmekte, şiddete daha açık bir hale gelmemize yol açmaktadır. Ekonomik bağımsızlık kazanamayınca haliyle baba, koca eline bakmak zorunda kalır, onların kural ve isteklerini yerine getirme mecburiyeti duyarız. Tabii manevi bağımlılıkta işin içine girer. Şiddeti olağan gören, "Kocam döver de sever de..." diyenlerimiz de çıkar. Devlet en küçük yapı birimine kadar bu bağımlılığı ve çarpıklığı bilinçli, sistemli bir şekilde güçlendirir. Toplumsal değerler, din, kültür, gelenekler de buna eşlik eder. Kadınlar, hizmet etmek, ev işi görmek, evlenmek, çocuk doğurmak ve bakmaktan ibaret görülür. Kısacası yaşamda bize biçilen rol köleliktir!

Peki, ne yapmalı? Her şeyin başı birlik, dayanışma, örgütlülük. Örgütlülük ise kağıt üzerinde sendikali olmanın ötesindedir. İşçiler olarak mezhebe, ulusal kimliğe, cinsiyete vb. her türlü farklılığın ayrımcılığa dönüşmesine, isticar edilmesine karşı çıkmalı ve sınıfımızın ortak çıkarları temelinde örgütlenmeliyiz.

Kadınların kendilerine dahi yabancılaştıkları, kadın kimliğine yönelik aşağılayıcı yaklaşım ve tutumları meşru saydıkları görülmektedir. Bu nedenle kadın ve erkek işçiler olarak ortak bir farkındalık şarttır. Farklılıkların ayrımcılık ekseninde kullanılmasına dair politikaları, söylemleri, yaklaşımları her alanda, her zaman mahkum etmeliyiz. Sorunlarımız susmaktan güç alıyorsa, bunlardan kurtulmanın yolu da güçlenmekten, örgütlenmekten geçmektedir. Kadın, erkek işçiler birleşerek iç örgütlülükler kuralım, dayanışma kültürü oluşturalım. Başta kadın işçiler olmak üzere, kadın-erkek işçiler olarak tacize-mobbinge ve bunu besleyen her türlü güce elele verip birlikte karşı duralım.

METAL İŞÇİSİNİN SESİ, SOLUĞU, SIKILI YUMRUĞU!

İletişim

web: metaliscileribirligi.com

mail: metaliscileribirligi@gmail.com

facebook: [Metal İşçileri Birliği - MİB](https://www.facebook.com/Metal-İşçileri-Birliği-MİB)

İstanbul - Esenyurt İşçi Kültür Evi

Yenikent Mah. Şehit Serkan Temelođlu Sok. 25/A
(Eskule otoparkı girişi karşı sokağı) Esenyurt
Tel: 0536 610 03 37

İstanbul - Ümraniye İşçilerin Birliği Derneđi

Tel: 0535 257 70 99

İstanbul - Sefaköy İşçilerin Birliği Derneđi

Halkalı Cad. No:113 Kat:4 Daire:7
Tel: 0212 690 71 53 - 0536 714 62 06

İstanbul - Gaziosmanpaşa

Tel: 0535 915 32 45

Gebze İşçilerin Birliği Derneđi

Hacı Halil Mh. Şahinler İş Merkezi Kat 2 No: 202
Gebze Tel: 0542 843 16 01

Ankara - Sincan İşçi Birliği

Atatürk Mh. Kutsal Sk. No: 5/8 Tel: 0551 597 74 70

Ankara - Mamak İşçi Kültür Evi

Tuzluçayır Mah. 586. Sok. 2/A - Tel: 0312 364 06 90
mamak.iscikulturevi@gmail.com

Çukurova - Metal İşçileri Birliği

Tel: 0546 950 72 06

Bursa - İşçilerin Birliği Derneđi

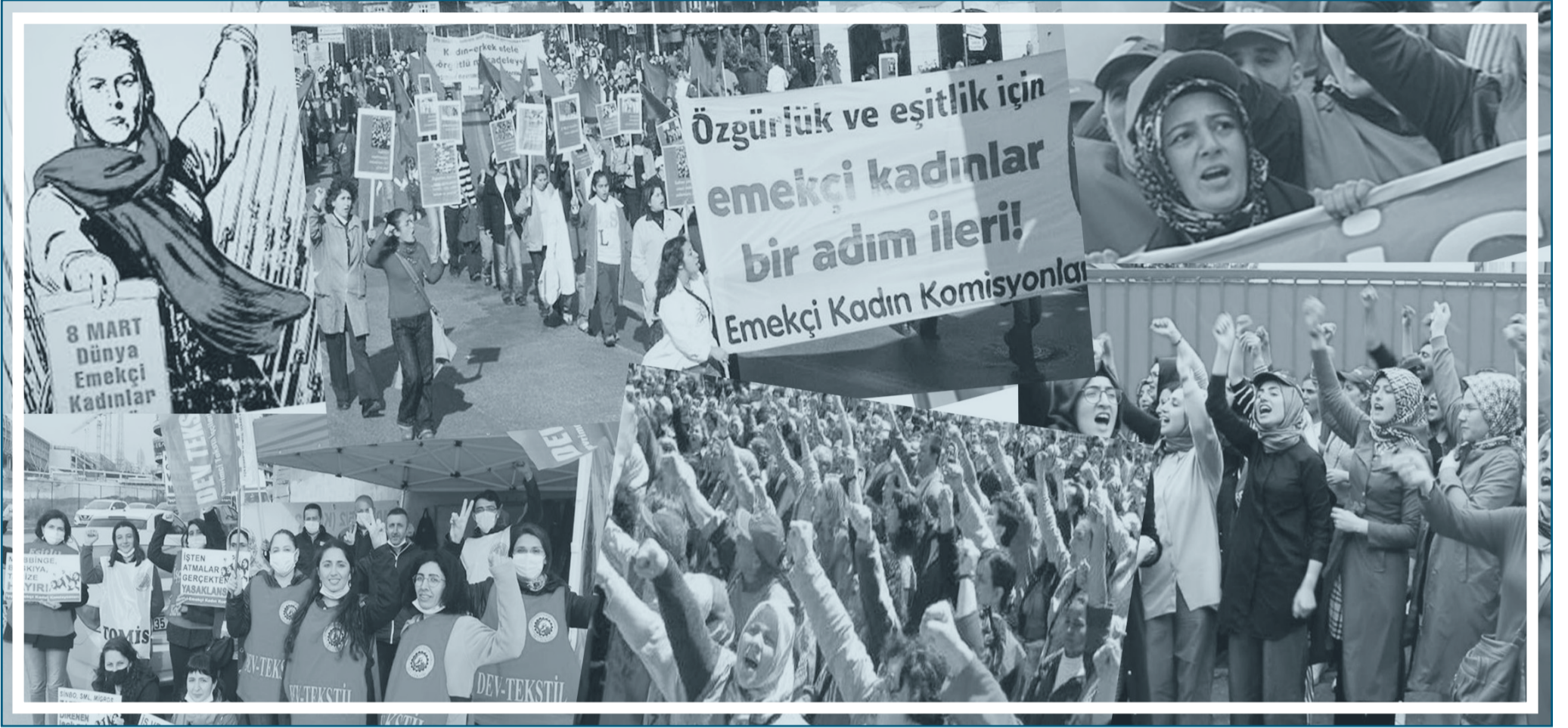
Başaran İşhanı Kat:4 No:14 Heykel

Kayseri - İşçilerin Birliği Derneđi

Sahabiye Mah. Mersin Sok. Sim İşhanı No:403 Kat:4
Kocasinan - Tel: 0352 222 00 07

Trakya - Metal İşçileri Birliği

Kemalettin Mah. Omurtak Cad. Gür İşmerkezi
No:180/133 Çorlu - Tel: 0551 979 87 38

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

Kadın-erkek el ele mücadeleye!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün yıldönümü yaklaşmakta. 1857 yılında New York'ta daha iyi çalışma koşulları için greve çıkan 40.000 dokuma işçisinden 129'u fabrikalarında çıkan yangında can verdi. 1910 yılında toplanan Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda 8 Mart, "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" olarak belirlenirken o günlerden bugüne, her 8 Mart'ta kadın işçilerin üzerindeki çifte sömürüye karşı mücadele günü olarak eylemler ve gösteriler gerçekleştiriliyor.

8 Mart işçi-emekçi kadınların dünyanın dört bir tarafında sömürüye, eşitsizliğe, baskı ve şiddete karşı taleplerini ortaya koydukları, özgür ve eşit bir dünya için sokaklara döküldükleri bir direniş günüdür.

İçinin boşaltılmasına karşı, 8 Martlar sınıf mücadelesine ait bir gündür ve kadın-erkek el ele, sermayeye ve kadın sorununun gerçek kaynağı olan özel mülkiyete, sınıflı toplumlara karşı mücadele günüdür. Nasıl ki, kadının tarihsel ezilmişliği sınıflı toplumların ve özel mülkiyetin ortaya çıkışı ile başlamışsa, onların ortadan kalkması da kadının kurtuluşunun önkoşulu olacaktır.

Dünyanın dört bir yanında kadınlar sokaklara dökülüyor. Tacize, tecavüze, kadın cinayetlerine, kadına yönelik şiddete, sömürüye, eşitsizliğe karşı eylemler, grevler gerçekleştiriyor. Pandemi tüm dünyaya yayılırken, sermaye pandeminin ve krizin faturasını biz işçi-emekçilere kesmeye çalışırken 8 Mart sınıf mücadelesi açısından çok önemli bir yerde duruyor.

Pandemiyi fırsata çeviren sermayedarlar ve AKP-MHP iktidarı, sınıfa yönelik saldırıları aralıksız sürdürüyor. Sermayeye teşvikler-vergi afları ardı arkasına çıkarken, işçi sınıfı borç batağına saplanıyor. Artan enflasyon ve işsizlik, hayat pahalılığı belimizi bükerken işsizlik sopsa

üzerimizde sallanıyor. Ücretsiz izin saldırısı ile 3 milyonu aşkın işçi sefalete mahkum bırakılıyor. İşten atmalar yasaklandı yalanının arkasında, tazminatla işten çıkarmak engellenirken, 25/2 maddesi ile tazminatsız işten atmanın önü açılıyor. Kod-29 işçileri fişlemenin, tazminatsız işten atmanın adı haline geliyor.

Sendikalaşan, örgütlenen işçiler ücretsiz izin ve Kod-29 saldırısına maruz kalıyor. Başta Sinbo ve SML Etiket olmak üzere birçok fabrikada kadın işçiler direniş yolunu seçiyor. Metal işkolunda da tablo farksız bir durumda. Kadın işçiler ucuz işgücü olarak görülmeye, çifte sömürüye maruz kalmaya devam ediyor. İşkolunda ortalama 5 metal işçisinden 1'i kadinken, sendika üyesi metal işçileri arasında kadın işçilerin oranı %8'lerde.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne sayılı günler kala, ülkenin dört bir yanında işçi sınıfı direnişlerle, eylemlerle emeğinin hakkı için mücadeleyi büyütme devam ediyor. Baskılara, yasaklara boyun eğmeyenler gelecek güzel günlerin mücadelesini veriyor. AKP-MHP iktidarı ise baskı ve tehditlerle, toplumda yaratmaya çalıştıkları kutuplaşma ile ayakta kalmaya çalışıyor. Boğaziçi Üniversitesi'ne atanan kayyım rektöre karşı gerçekleşen haklı protestolar toplumdaki birikmiş öfkenin açığa çıkmasıdır. İktidarın saldırıları, gözaltı ve tutuklama terörü nafi değildir. Haklarımızdan ve geleceğimizden vazgeçmeyeceğiz! Metal İşçileri Birliği olarak başta metal işçileri olmak üzere tüm işçi-emekçileri mücadeleye çağırırmaktan geri durmayacağız.

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

Kadın-erkek el ele örgütlü mücadeleye!

Ücretsiz izin yasaklansın!

Kod-29 kaldırılсын!

8 Mart resmi tatil ilan edilsin!

EkmeK Ve Gül

*Yürüyoruz yürüyoruz, günün aydınlığında
Donuk fabrika bacalarına, yoksul mutfaqlara
Çarpıyor sesimiz ve birden parlayan
Bir ışık gibi ulaşıyor insanlara
'EkmeK ve gül! EkmeK ve gül!'*

*Yürüyoruz yürüyoruz, erkekler için de yürüyoruz
Çünkü hâlâ bizim oğullarımızdır onlar
Ve biz hâlâ analık ederiz onlara
En zorlu iş, en ağır emek
Ve çalışmak doğuştan mezara dek
Ve böyle sürüp gitsin istemiyoruz
Yaşamak için ekmeK
Ruhumuz için gül istiyoruz!*

*Yürüyoruz yürüyoruz kol kola
Sağlarımızda ölüp gitmiş arkadaşlarımız
Ve türkümüzde onların kederli 'EkmeK!' çığlıkları
Çünkü bir köle gibi çalıştırıldı onlar
Sanattan, güzellikten, sevgiden yoksun
Biz de bugün hâlâ onların özlemini haykırıyoruz
Öş ve ekmeK istiyoruz
Ama gül de istiyoruz*

*Yürüyoruz yürüyoruz, yan yana, güzel günler adına
Kadınız, insanız, insanlığı ayağa kaldırıyoruz
Paydos bundan böyle köleliğe, aylıklığa
Herkes çalışsın, bölüşsün kardeşçe,
yaşamın sundukları*

*Öşte bunun için yükseliyor yüreklerimizden
Bu ekmeK ve gül türküleri
De yineliyoruz hep bir ağızdan
'EkmeK ve gül! EkmeK ve gül!'*

James OPPERHEIM